

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 18. szám

2014. október 6.

Ismét emlékeztünk

Ismét emlékeztünk október negyedikén az újkenézi és a záhonyi temetőben volt kollégáinkra, tisztviselő társainkra. Immár a tizedik alkalommal jöttek el a gépész kollégák az ország minden szegletéből, hogy fejet hajtsanak Koleszár István és Vass Károly sírja előtt. Még a szombati időjárás is

alkalmazkodni látszott a hangulatunkhoz, a szomorkás esőcseppek között a nap csak néha-néha kacsintott ránk.

Koleszár István éppen tíz esztendeje hagyta itt családját, hagyta félbe a munkáját a szülőfalujában, munkahelyén, szakszervezetünkénél. Sírjánál, mint minden évben, összegyűlt a család, fiai, bár messze elkerültek, ezen alkalmakkor mindig hazlátogatnak emlékezni. Újkenéz polgármestere arról beszélt, hogy Pista képviselőként, fáradságot nem kímélve aktívan vette ki a részét a falu életéből. Ezt követően Meleg János, szakszervezetünk alelnöke emlékezett a régi kollégára, a barátára, akihez számtalan emlék fűzi. A gépész kollégák és barátok elhelyezték a sírhant virágait, majd útra keltek, hogy a záhonyi temetőben Vass Károly emlékének adózzanak, ahol szintén az alelnök mondta el helyettünk is gondolatait.

Majd a Koleszár-díj átadása következett, amit idén Károlyi Csaba vehetett át, akit több éves barátság és gépész múlt kötött Koleszár Istvánhoz. Mindig megható a díjazottnak ez a momentum, nem volt ez másként most sem. Mert ha valakire van miért emlékezni, az idő semmit nem homályosít el...

Juhász Tiborné

Hétfélig híradások szerint a Dél-Kelet-Ukrajnában folyó harcok következtében a Donyeck-medence infrastruktúrájának fele, az ipari bázis negyvenkét százaléka semmisült meg az utóbbi időszakban. Ez sajnos előre vetíti az Ukrajna felől zajló vasúti áruszállítás, köztük Dunaújvárosba irányuló vasércszállítások számunkra negatív változását, ami komoly hatással lehet a vasút egészének működésére, bevételeire.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

A Tisza-táj festője II. – Z. Tóth Sándor

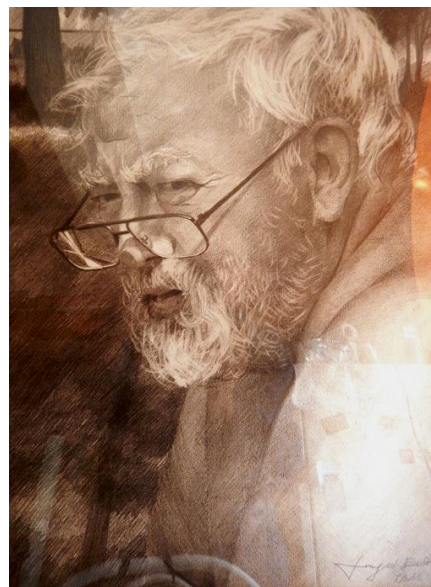
Élet a dimenziók között

Zene és festészet

Azok közé tartozik, akik az élet több dimenzióját is megismerték, és boldog, hogy a hosszú vasutas lét után már csak a legkedvesebbnek, a festészetnek élhet. A neve elé felvett Z betűvel a névsor végére sorolta magát, de úgy gondolja, városa, Záhony tisztelete megér ennyit. Ritkán hiányzik képeiről a víz, ám többnyire az ember is ott van, hol szép, hol felemelő, vagy éppen elgondolkodtató módon, mint a Vízen járók Porcsalmán című képén. Beszélgetésünk végére úgy éreztem, legalább két életet kell élni egyszerre, hogy kiteljesedjen az ember, és az egyikben sikeres legyen.

Arról már volt szó, mennyire ismert, de vajon milyen festő ön?

Tulajdonképpen egy realisztikus felfogásban dolgozó művész vagyok, realista módon festek, realistának mondanak. Ezen túl a Tisza festőjeként emlegetnek a kollégáim, szokták mondani, „ahol Tóth Sanyi ott van, ott ne fessetek Tiszát!” De van azért realistább is tőlem, például Fenyvesi Edit, fővárosi grafikus művész barátnőm, aki ezt ceruza-portrét készítette rólam néhány éve, az eperjeskei alkotótáborban. Ez már, úgy mondanám, hogy hiperrealista kép, hiszen a fényképezőgépből is bohócot csinál, annyira pontos. Látszik a képen, hogy a művésznő mindent megmért, százszor is akár, csak pontos legyen minden vonás rajta. No, én ennyire nem, én csak realista vagyok. Mondják még, hogy főképpen tájképfestő, természetfestő vagyok, de festek, portrékat is. Most is kering egy a neten, Háda Imre, Záhony polgármestere tette fel, a nyolcvan éves Varga István tiszteletéről.

Nem Tisza-táj, nem víz, vajon mi ihlette A nagyravágyó napraforgót?

Egyrészt úgymond sztenderd munka, mindenki megfesti életében legalább egyszer a napraforgót. Mert ez a napvirág, tulajdonképpen a legegzenikusabb, egyszerű növény a nap alatt. Nagy tányér, gyönyörű szép sárga szirmai vannak, ez nagy lehetőség arra, hogy egy kis boldogságot tegyen az ember a vászonra, elgyönyörködtesse a nézőt, mert szép. És minden művész táborban többen is megfestik, vonzza a festőket ez a virág. Szeretem, ha a képeim mondanak valamit, már a címükkel is. A nagyravágyón az egyik napraforgó kinő a többi közül, nagy akar lenni, mint a legtöbb ember.

És a Scerzo? – Tréfát, tréfást jelent a zenében, ám a hegedűs nem tűnik vidámnak.

Valóban, ő inkább átszellemült, szenvedélyes, ami nem áll túl messze a tréfástól, hiszen szenvedély nélkül nincs tréfálkozás.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Szenvedélyt látni a Fátyoltánc című képen is, érdekes módon a szép női test csak másodpercekig vonja magára a figyelmet, és inkább a fátyol ad dinamizmust a képnek...

Igen, és egyike kevés grafikáimnak, de érdekessége még, hogy azt egy záhonyi hölgy vette meg tőlem. Volt olyan kommentje a képnek, hogy aki nézi, hallani véli a dobokat, a zene ritmusát. De hát én fiatal korom óta zenész is vagyok.

A Vízen járók Porcsalmán ugyan víz is van, de talán más motiválta.

Ó, igen, kicsit kilóg az is a sorból. Ezen a nyáron festettem Porcsalmán, de nem a művésztelepen, hanem még itthon. Szokás az ilyen rendezvényeken, hogy a művészek a rendezőknek hagynak egy képet. Sajnos én már nem vagyok elég mobil, ezért itthon festettem meg, és vittem magammal. Azért üt el a többi képeimtől, mert kivételesen kicsit politizáltam, hiszen a vízen járással úgymond az

egekbe emeltem a cigányságot. A Szemafor kapcsán említett Pokol Béla barátom szokta mondani, amikor beszélünk, hogy a cigánykérdést meg kell oldani, és nekünk kell megoldani! Saját önkormányzattal, vajdával, ha kell, saját pedagógusokkal. Ezzel a képpel valójában felemeltem értük a szavam, mert ki tudja, mi lakozik bennük, miért ilyen sorsuk?

Melyek azok a képek, amelyeket leginkább szeret?

Úgy gondolom, azok a legkedvencebbek, melyek a Tiszával vannak kapcsolatban. Lehet az halász, horgász, csónakos vagy kajakos, vagy csak egy ember, aki ott sétál a vízparton. Most is tervezek egy ilyen képet festeni, a hármaskorhoz fogok kimenni majd. Tavaly ősszel már kinéztem a helyet, de akkor nem tudtam megfesteni, most ki fogok költözni vagy három napra. Nagyon szeretem azt a képet is, amit a Járási Hivatalnak festettem annak a sorozatnak a részeként, melyben a záhonyi közintézmények kapnak tőlem egy-egy képet. Ennek a címe Csontváry Mostarban. A mostari hidat nagyon sokan festették már, de még senki nem festette rá Csontváryt, én igen, ahogyan festi a hidat. Ez is kilóg kicsit a sorból, hiszen egy sokszereplős utcaképről van szó.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonypnet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Hogyan fest?

Ha elgondolkozok egy témán, amíg ki nem festem magamból, addig nem hagy nyugodni. Még éjszaka is az jár a fejemben, és amikor tiszta kép lesz bennem, akkor elkezdek rajzolni. Mindent lerajzolok előbb, nálam mindennek az alapja a rajz. Van, aki nyomban ecsetet vesz a kezébe, én meg ott szoktam elkezdni, ahol ő abbahagyja. Gyula pápa, mikor megbízta Michelangelot, hogy fesse meg a Sixtusi kápolna mennyezetét a Teremtést, előbb pergamenre rajzolta szénrel a témát, majd feldörgölte a plafonra a rajzot. Ha neki jó volt így, akkor nekem miért ne lehetne jó?

Vasútról soha sem festett?

Hát, mint már említettem, nagyon érdekesítőnek nem tartottam, mint festő. A nyugdíjas búcsúztatáson, 2002-ben meg is mondtam az akkori főnökeimnek, akik persze elszörnyülködtek. Aztán amikor néhány képet megmutattam nekik, akkor meg a csodálkozástól álltak meg, és már értettek is mindent. De nagyon jó a kérdés, mert van egy régi barátom a Dunántúlon, Tarcsay Béla, ő valamikor még gőzmozdonyvezető is volt – és festett, mint én. De ő a vasutat, rengeteg mozdonyt, és művészi színvonalon, például hatalmas ködpárából előbukkanó vonatokat. Engem sajnos nem segített a vasút fegyelme, időbeosztása, számomra inkább a természet, a Tisza tudott ihletet adni. Viszont van kivétel nálam is, hiszen a záhonyi állomásban, a főnök irodájának falán található egy festményem a régi záhonyi vasútállomásról.

Én hálát adok a Jóistennek, mert ez egy csoda, nálam ez egy terápia, ha én festek, az a betegségemre nagyon pozitívan hat. Nem tudom, az Istennek milyen csodálatos jótéteménye, hogy amikor elkezdek festeni, akkor megnyugszik a kezem, abban a pillanatban. Amikor ezt elmondtam a professzoromnak, aki kezel, így reagált: „Művész úr, az egy másik dimenzió!” Hát, én azt hiszem, ebben minden benne van...mert egyrészt átszellemül az ember, megnyugszik, és már csak a célra koncentrálok, a feladatra, hogy mit akar most megcsinálni. Mert az valóban egy másik dimenzió.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Helyi hírek röviden

Területi Képviselő

Mint az bizonyára ismeretes, ez év végén alapszervezeti választásokat kell tartani. A lebonyolításhoz kapcsolódó előkészületi Bizalmi Testületi ülésekre rövid időn belül minden alapszervezetnél sor kerül. Területünkön már három alapszervezet – Forgalmi Csomópont Záhony, Műszaki Kocsiszolgálat és a Gépesített Rakodási Főnökség – tartotta meg ülését, ahol döntöttek az alapszervezet felépítéséről, a megválasztandó tisztségekről, és a jelölést előkészítő bizottságokról.

HUMORSAROK

SÉRÓBÁRÓ

Egy srác bedugja a fejét a fodrászüzlet ajtaján, és kérdezi, mennyit kell várnia egy hajvágásra?

– Körülbelül két órát – válaszolja a borbély, és a srác elmegy, de néhány nap múlva megismétlődik a jelenet. A borbély körbenéz, és mondja, hogy körülbelül két és fél órát. A srác újra elmegy, a borbély pedig odaszól az egyik ismerősének:

– Te, nézd meg légy szíves, hová megy ez a srác, mert soha nem jön vissza haját vágatni.

Egy kis idő múlva visszatér az ismerős, és a hasát fogja a röhögéstől.

– Na, mi van – kérdezi a borbély – hová ment?

Az ismerős továbbra is röhögve válaszol: Hát a feleségedhez, te hülye....

KORHATÁR

Életbiztosítást szeretne kötni egy idős bácsi. Az ügyfélszolgálatos zavartan kérdezi: Hm, a maga korában? Hány éves?

– Nyolcvanegy.

– Tudja mit, jöjjön vissza egy hónap múlva.

– Az nem lehet, akkor lesz a bátyám születésnapja.

– A bátyja születésnapja? Ő mennyi idős?

– Nyolcvanhat.

Akkor jöjjön vissza fél év múlva.

– No, akkor meg végképp nem jó, mert akkor lesz apám esküvője.

– Az apja esküvője? Ő hány éves?

– Száznégyszáz.

– És megnősül az ő korában?

– Hát, nem akar, de a szülei erőltetik...

Balogh Attila